Broj: S1 3 U 035042 20 U
Sarajevo, 08.11.2021. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Maide Bikić i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Enise Imamović, u upravnom sporu tužitelja „Niskogradnja Marjanović" d.o.o. Prijedor, koga zastupa Bogdan Golubović, advokat iz Banja Luke, ul.Bulevar vojvode Stepe Stepanovića bb, poslovni centar Aquarius, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2712/19 od 21.01.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi, Sarajevo, ul. Maršala Tita br.11a, u upravnoj stvari javne nabavke, na nejavnoj sjednici održanoj dana 08.11.2021. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, naloženo je ugovornom organu Javno preduzeće „Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banja Luka, da postupi po rješenju ovog organa broj broj: JN2-01-07-1-409-6-18 od 21.01.2019. godine, u roku od 15 dana od dana zaprimanja ovog rješenja, a oglašena je ništavom Odluka broj: 02-01-JN-4163/17 od 09.10.2019. godine. Ugovorni organ je obavezan tužitelju nadoknaditi troškove zastupanja u iznosu od 450,00KM+17% PDV, što iznosi ukupno 526,50 KM u roku od 15 dana od dana prijema rješenja. Uvažen je zahtjev tužitelja za povrat uplaćenih sredstava na ime naknade za porketanje žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 KM.

Protiv pobijanog rješenja, tužitelj je pokrenuo upravni spor, iz razloga propisanih u odredbi člana 21. Zakona o upravnim sporovima BiH, odnosno zbog povrede upravnog postupka u dijelu u kojem u pobijanom rješenju nije odlučeno o zahtjevu tužtielja i odgovor na zahtjev broj: JN-01-07-1-2712-20/19 od 28.02.2020. godine. U tužbi izlaže tok postupka koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja te navodi da je od tuženog zahtijevao da poništi odluke, Zapisnik i da sam donese

odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, umjesto ugovornog organa. U navedenom zahtjevu, tužitelj je i sam obrazložio da tuženi to može uraditi u skladu sa članom 234. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, kada će sam provesti postupak i svojim rješenjem riješiti stvar. Nadalje, tužbom ukazuje da ni u izreci rješenja nije odlučeno o zahtjevu za donošenjem odluke umjesto ugovornog organa, već o svim zahtjevima iz žalbe tužitelja, nego se o navedenom usputno spominje u obrazloženju pobijanog rješenja jednom rečenicom. Također, tuženi je samo dostavio odgovor na zahtjev tužitelja, ali u zakonskom roku od sedam dana po pismenom traženju, tuženi nije donio odluku, pa stranka ima pravo pokrenuti upravni spor kao da je zahtjev odbijen. Zbog toga je tužitelj uputio zahtjev tuženom da donese dopunsko rješenje u pogledu zahtjeva o kojem nije odlučeno i to u smislu člana 206. Zakona o upravnom postupku BIH. Međutim, na takav zahjev tužitelj je dobio odgovor dana 02.03.2020. godine da je tuženi već donio rješenje koje je konačni upravni akt, ali takva odluka je neprihvatljiva jer nije sačinjena u zakonskoj formi. Tuženi je višestruko povrijedio odredbe zakona, jer nije odlučio o svim zahtjevima iz žalbe tužitelja, niti je uputio tužitelja da može izjaviti posebnu žalbu protiv zaključka, iako je to bila njegova obaveza. U konkretnom slučaju, radi se o postupku koji se vodi već godinama, postupku u kojem tužitelj već godinama trpi štetu, pa predlaže da sud sam riješi konkretnu upravnu stvar, da donese odluku umjesto ugovornog organa i umjesto tuženog i da donese Odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, kao i da mu se nadoknade troškovi upravnog spora u iznosu od 1.177,50KM.

U odgovoru na tužbu, tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana. Ugovorni organ je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH ("Službeni glasnik BiH", broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude, iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem tuženog, naloženo je ugovornom organu Javno preduzeće „Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banja Luka, da postupi po rješenju ovog organa broj broj: JN2-01-07-1-409-6-18 od 21.01.2019. godine u roku od 15 dana od dana zaprimanja ovog rješenja, a oglašena je ništavom Odluka broj: 02-01-JN-4163/17 od 09.10.2019. godine. Ugovorni organ je obavezan da tužitelju nadoknadi troškove zastupanja u iznosu od 450,00KM+17% PDV-a, što iznosi ukupno 526,50 KM u roku od 15 dana od dana prijema rješenja. Uvažen je zahtjev tužitelja za povrat uplaćenih sredstava na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 KM. Kako to proizilazi iz podataka spisa predmeta i obrazloženja pobijanog rješenja, tuženi je ocijenio da u konkretnom slučaju ugovorni organ nije postupio u skladu sa uputama iz rješenja tuženog od 21.01.2019. godine, te nije postupio ni u skladu sa već dva prethodno donesena rješenja tuženog, to je nesporno da je ugovorni organ svjesno i odlučno samo odugovlačio konkretan predmet javne nabavke, ali ne zbog objektivnih okolnosti. Tuženi je ocijenio i da nije prihvatljiv žalbeni prigovor tužitelja da tuženi sam riješi konkretnu predmetnu nabavku i donese odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, jer pravna priroda poslova, nadležnost i dužnost tuženog organa je ograničena na nesmetanu zaštitu prava oštećenih ponuđača. Zbog toga je tuženi ocijenio i da je njegova nadležnost i ovlaštenje da odlučuje po žalbi, a ne da odlučuje umjesto ili u ime ugovornog organa. Posebno se pobijanim rješenjem napominje da se kod ugovornog organa nalazi cjelokupan spis i da će isti brže i ekonomičnije provesti radnju postupka kako je naloženo pobijanim rješenjm. Stoga tuženi cijeni da je ugovorni organ u obavezi da

postupi u skladu sa rješenjem tuženog broj: JN2-01-07-1-409-6/18 od 21.01.2019. godine i donese odluku, jer u suprotnom ugovorni organ daje osnove sumnje za prouzrokovanje krivičnog djela iz člana 347. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srpske, jer ne poštuje konačne odluke tuženog i neefiksano troši javna sredstva i šteti javnom interesu. Na kraju, Odluka broj: JN-4163/17 od 09.10.2019. godine, ne može proizvesti pravno dejstvo, obzirom da ima obilježja ništavosti iz člana 256. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH, jer je prvobitno postupljeno suprotno uputama rješenja tuženog i nalogu Suda BiH, a zatim je donesena Odluka o neprovođenju postupka javne nabavke, suprotno odredbama člana 69. Zakona o javnim nabavkama BiH. Konačnu odluku kao u dispozitivu, Ured za razmatranje žalbi BiH je donio, pozivajući se na odredbu člana 230. stav 1. Zakona o upravnom postupku BiH.

Po ocjeni ovog upravnog vijeća, osporeno rješenje je doneseno pravilnom primjenom materijalnog propisa, nakon prethodno pravilnog utvrđenja odlučnih činjenica.

Odredbama člana 111. stav 1). do 12). Zakona o javnim nabavkama BiH («Službeni glasnik BiH» broj: 39/14), *(Odjeljak E. Odlučivanje po žalbi),* propisano je kako može postupiti Ured za razmatranje žalbi BiH u postupku pravne zaštite. U stavu 13. navedene zakonske odredbe, propisano je da je rješenje ili zaključak URŽ-a iz ovog člana konačno i izvršno.

U skladu sa članom s 206. stav 1. Zakona o upravnom postupku BiH("Službeni glasnik BiH" broj: 29/02 do 53/16), propisano je da, ukoliko nadležni organ nije rješenjem odlučio o svim pitanjima koja su bila predmet postupka, on može, po prijedlogu stranke ili po službenoj dužnosti, donijeti posebno rješenje o pitanjima koja već donesenim rješenjem nisu obuhvaćena (dopunsko rješenje). Ako prijedlog stranke za donošenje dopunskog rješenja bude odbijen, protiv zaključka o tome, dopuštena je posebna žalba. Dakle, dopunsko rješenje je ono rješenje kojim se rješavaju neraspravljena pitanja koja nisu riješena donesenim rješenjem.

Nasuprot navodima tužbe, po ocjeni ovog suda, u odnosnom predmetu nije bilo mjesta donošenju dopunskog rješenja po zahtjevu tužitelja od 17.02.2019. godine. Ovo iz razloga što je dopunsko rješenje, ono rješenje, kojim se rješavaju neraspravljena pitanja koja, kako je već navedeno, nisu obuhvaćena donesenim rješenjem. Kako je tuženi, odlučujući po žalbi tužtielja, konačnim predmetnim rješenjem žalbu tužitelja uvažio, predmetnu odluku i postupak poništio, a predmet vratio na ponovni postupak, ne može se izvesti zaključak da se to, što navedenim rješenjem nije posebno, izrekom odlučeno o zahtjevu za donošenje odluke umjesto ugovornog organa, može biti osnov za donošenje dopunskog rješenja. Ovo iz razloga jer je tuženi taj prigovor za donošenje odluke umjesto ugovornog organa, detaljno obrazložio na strani 8 (osam) pobijanog rješenja, te ga u cijelosti prihvata i ovo vijeće.

Vijeće prihvata i obrazloženje u dijelu rješenja, koji se odnosi na navode da tuženi nije ovlašten ni nadležan, da donese odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača, umjesto ugovornog organa. Navedeno nije ni propisano Zakonom o javnim nabavkama, a kada se uzme u obzir supsidijarni propis, Zakon o upravnom postupku BiH, propisano je da drugostepeni organ može odlučiti umjesto prvostepenog organa, ali također zbog ekonomičnosti, efikasnosti postupka, može predmet vratiti

prvostepenom organu, sa uputom kako da postupi u ponovnom postupku (član 230. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH).

Kako je u predmentom slučaju tužitelj uspio sa žalbom, predmet je vraćen ugovornom organu, ne može se smatrati da je tuženi ćutao ili propustio donijeti dopunsko rješenje. Tuženi je dao valjane razloge u pobijanom rješenju, u kome je raspravljeno o svim žalbenim prigovorima, kako je to propisano u odredbi člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku BIH. U navedenoj odredbi je propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti svi navodi žalbe, što je tuženi I učinio u osporenom rješenju.

U konačnici, pobijano rješenje sadrži sve što je propisano u odredbi člana 200. stav 2. Zakona i to: kratko izlaganje zahtjeva stranaka, izvedene dokaze i utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahtjeva stranaka, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, upućuju na onakvo rješenje, kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar.

Kako tužba tužitelja u ovom upravnom sporu nije osnovana, to u smislu odredbe člana 61.Zakona o upravnim sporovima BiH, tužitelju ne pripadaju ni potraživani troškovi upravnog spora. Primjenom odredbe člana 37. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH("Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10), donesena je odluka kao u dispozitivu.

Zapisničar
Enisa Imamović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo